

et af Kjøbenhavns Søforter og en Bevilling til Anskaffelse af et dyrt Materiel. Enhver vil, tror jeg, indrømme mig, at paa et Tidspunkt, hvor Ingen veed, i hvilken Retning den fremtidige Udvikling skal gaa, om den ikke vil gaa i Retning af bestemt Opgivelse af Forsvaret gennem Fæstninger, er det meningsløst at give en Bevilling af en saadan Betydning til Udvidelsen af et Fort. Men selv om nu Fremtiden gik i en anden Retning, selv om man maatte kunne blive enig om at bygge Fæstninger og at bevare Fæstningerne, er det, naar man ikke har nogenjombelst Plan eller Udsigt dertil, ikke sagt, at man har nogen Brug for dette Fort eller disse Forter. Det er altsammen Bevillinger, der vilde gives hen i Veiret uden nogenjombelst Sikkerhed for, at de vilde komme til at tjene til Nytte som Led af et større Hele, hvorom man i Fremtiden kunde blive enig. Men saadanne Bevillinger ere ikke politisk forsvarelige og ikke finansielt forsvarelige. Det er en Rutte med Statens Midler til Formaal, som mangle al virkelig saglig Begrundelse og virkelig sikker Udsigt til at komme til at tjene til Nytte. Hvad der saaledes gjælder med Hensyn til Forsvarsvæsenet, gjælder ogsaa paa alle andre Omraader. Jeg skal tage et andet Exempel for yderligere at klargjøre, hvad jeg forstaar ved en finansielt forsvarelig Behandling af Finantsloven. Der er paa Finantsloven foreslaaet Oprettelsen af et Handelsdepartement. Nu er det ganske sikkert, at dersom vi havde en Regjering, der havde saa megen Interesse for vor økonomiske Udvikling og stod i et saadant Forhold til den offentlige Mening og var saaledes med paa vor Tids Opfattelse paa dette Omraade og stod i et saadant Forhold til Flertallet af Repræsentationen, at der var nogen Udsigt til, at den kunde gennemføre en Ordning af vore økonomiske Forhold her hjemme i tidsvarende Stand og Form, vilde Oprettelsen af et Handelsdepartement neppe støde paa Modstand. Men det er jo ikke Tilfældet. Vi vide, at den høie Regjering er i fuldstændig Strid med den almindelige Mening her i Landet om, hvorledes en Toldreform bør finde Sted. Der er en almindelig Mening om Nødvendigheden af en Toldreform, og det har viist sig gennem de Forhandlinger, der førtes her i Foraaret, at der er en stor Uoverensstemmelse, en væsentlig baade finansielt og økonomisk Uoverensstemmelse mellem Befolkningen og Regjeringen, som lægger uoverstigelige Hindringer i Veien for, at man paa dette Omraade kan komme nogen Begne. De Forhandlinger, der førtes med

den høie Regjering i Foraaret paa Toldlovens Omraade i Anledning af Handelstraktaten med Spanien, viste os jo, at der paa dette Omraade ikke er nogen Udsigt til Reform eller til Forbedring af den økonomiske Tilstand, saalænge denne Regjering leder os. Men naar man maa anse dette for givet, at en økonomisk Reform er utænkelig, at det, som er det egentlig Afgjørende, det, som skulde være Grundlaget for Fremskridt, maa opgives, er det finansielt fuldstændig usforvarligt at ville anvende Pengene til Oprettelse af et Departement, som kun har Betydning under Forudsætning af, at vi skulle gjøre Fremskridt paa det økonomiske Omraade. Det vilde jo være det Samme, som vi ganske vist tidligere har set er sket ogsaa herhjemme, at man trøster sig over ikke at kunne komme et eneste Skridt fremad ved Oprettelsen af Embeder, der i Virkeligheden ikke gjøre Andet end at bebyrde Statskassen yderligere uden at fremme de Formaal, som de ere oprettede for. Den Maade at fremme den økonomiske Udvikling paa at skaffe flere Embedsmænd, som ingen Ting faae at bestille, efter som det hele Arbejde ligger brakt, er finansielt usforvarligt. Det Samme gjælder med Hensyn til alle Forslagene paa Finantsloven, vedrørende Lønninger. Der er ikke nogen Tvivl om, at vi Alle ere mere eller mindre enige om, at der bør finde en Revision af vore administrative Forhold Sted. Vor Administration er jo væsentlig usforandret fra Tiden for 1848; det er den gamle bureaukratiske Ordning for den fri Forfatnings Indførelse, som med Undtagelse af de øverste Spidser er gennemgaaende for vor hele Administration, men denne er dels unødvendig omkostningsrig og langsom og dels ikke passende til den moderne konstitutionelle Udvikling, og den bruger et stort Antal Mennesker, hvoraf enhver enkelt kun er beskæftiget i en forholdsvis ringe Tid og derfor ogsaa har en altfor ringe Løn. Jeg tror, at der er en almindelig Opinion for, at man burde reformere vort Embedsvæsen saavel med Hensyn til Lønninger som med Hensyn til hele dets Organisation, men samtidig komme bort fra den bureaukratiske Ordning, vi nu have arvet fra Absolutismens Tid, forringe Embedsmændenes Antal, men forhøie adskillige af Lønningerne. Men der er jo ikke den ringeste Udsigt til, at dette kan opnaas under denne Regjering. Den Maade, hvorpaa den høie Regjering har stillet sig til Lønningsforslagene, har jo tydelig viist, at det er aldeles spildt Uleilighed at arbejde paa dette Omraade med den høie Regjering; den har viist, at naar den høie Regjering